

Politiforanstaltninger, som her ere foreslaaede, om den ikke finder, det er en større og stoltere og smukkere Opgave at udvikle sig selv og sin Personlighed paa Frihedens Grund.

Nielsen-Grøn: Jeg skal begynde med at takke den sidste ærede Taler, fordi han lige fra først af kom med en Udtalelse, der er saa overordentlig sand. Han begyndte med at sige, at dette Forslag er et Udslag af Afholdsbevægelsen her i Landet. Det er sandt. Det Forslag, der nu ligger paa Tingets Bord, er et Udslag af Afholdsbevægelsen her i Landet. Jeg havde den Ære ved Danmarks Afholdsforeningers Aarsmøde i Rønne den 11. August 1899 at foreslaa en Resolution, der blev vedtagen enstemmigt, hvor vi udtalte Ønske om, at Regeringen vilde foranledige, at en Ædruelighedskommission blev nedsat, og den 18. Oktober 1902 havde 10 af de bestaaende Afholdsorganisationer her i Landet, der da talte omtrent 100,000 Medlemmer og nu tælle mellem 150,000 og 200,000, indsendt et Andragende til Indenrigsministeren, hvori de bade om Nedsættelsen af en Kommission.

Naar jeg har taget Ordet her i Dag, er det naturligvis i min Egenskab af Rigsdagsmand, ellers kunde jeg ikke faa Lov til at tale, men det er egentlig nærmest som Afholdsmand. Jeg har haft den Ære sammen med to af de andre Medlemmer, der have talt, at sidde i Kommissionen, og jeg tror, at jeg paa de Afholdsfolks Vegne, som ere udenfor denne Sal — de, der ere indenfor, kunne selv takke — kan takke først den tidligere Indenrigsminister, den nuværende højtærede Kultusminister, fordi han var lydhør overfor de Røster, som da kom, og dernæst Tinget her, som i 1903 bevilgede de første 4,000 Kr. til en Kommission. Jeg tror ogsaa, jeg har Lov til at bringe den højtærede Indenrigsminister en Tak, fordi han har forstaaet den Opgave, vi have paataget os, fordi han har omfattet den med stor Velvilje og allerede nu faaet lagt et Forslag paa Tingets Bord.

Til Kommissionen var der jo udpeget 3 fra Folketinget, 3 fra Landstinget og 5 udenfor Tingene, og De vide godt, at vi vare baade Afholdsfolk og Ikke-Afholdsfolk, og det Forslag, her ligger, er ikke Afholdsfolkenes Forslag, det er de danske Ædruelighedsvenners Forslag. Det er et Forslag, som vi ere komne til Enighed om. Vi have haft Forstaaelsen af, at her gjaldt det om at staa godt sammen. Her er jo ikke Tale om politiske Partier, vi

Afholdsfolk staa sammen, enten vi høre til det eller det Parti. Jeg vil bede alle Ædruelighedsvenner i dette Ting om, at de uden Hensyn til Partier ville slutte sig sammen om at faa denne Lov gennemført. Men naar Ædruelighedskommissionen er kommen til et saa enstemmigt Resultat, maa jeg ogsaa have Lov til fra denne Plads at bringe en Tak til Kommissionens højtærede Formand, det ærede Medlem for Ringsted (Zahle). Han har paa sin dygtige og hensynsfulde Maade bidraget sin Del til, at vi ere naaede til den Forstaaelse, som vi have naaet. Og jeg vil ligeledes have Lov til at takke den Mand, som særlig har gjort Arbejdet for det Forslag, her ligger for, nemlig Overretssassessor Ussing.

Jeg tror at være i Overensstemmelse med Flertallet af Afholdsfolkene udenfor denne Sal, naar jeg har gjort denne Indledning. Saa skal jeg gaa over til de Spørgsmaal, hvorom vi ere enige i Kommissionen, men hvor Kompromiserne naturligvis have spillet en temmelig stor Rolle, og jeg skal begynde med Forslaget under § 5, hvor det drejer sig om i Købstæderne at give Bevillinger til Interessentskaber. Det er ikke Afholdsfolkene, der ere komne med det Forslag, men vi ere gaaede med. Alle Afholdsfolk i Danmark vide godt, at det saakaldte Göteborgssystem var berettiget i sin Tid. Naar man f. Eks. har bebrejdet Domprovst Per Wieselgren, at han ikke rigtig forstod, hvad han der gjorde, tror jeg, man ikke har Ret i denne Bebrejdelse. Per Wieselgren har været med til at gennemføre et System, der passede for den Tid, men som neppe passer nu. Hverken i København eller Købstæderne er der nu ret mange, som ville være med til at oprette den Slags Interessentskaber, tilmed da der kun maa gives 5 pCt. Udbytte af den indskudte Kapital, og Resten af Udbyttet gaar til saadanne Formaal, der ikke i Forvejen ere almindelig anerkendte som Stats- eller kommunale Formaal. Denne Bestemmelse er opstillet, for at ingen af Skatteyderne skulle være interesserede i Drikke trafikken og Drikkeskikken saaledes, som man havde opdaget, at Forholdet var oppe i Norge. Den nuværende Landbrugsminister i Norge, Sven Aarrestad, indbragte i 1895 i Stortinget et Forslag, der gik ud paa at ophæve de saakaldte Samlag, og Forslaget blev vedtaget. De Herrer vide sikkert, hvilken Kamp der er ført derom oppe i Norge. Man har set, at der ikke blev naaet det ved Samlagene, som